Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 10 серпня 2010 року № 30 (350)

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу підвищення комунальних тарифів

Недотримання передвиборних обіцянок та здача національних інтересів України стали буденною справою для владної верхівки на чолі з Віктором Януковичем. Українці ще не забули "покращення життя вже сьогодні", яке перетворилось на стрімке зубожіння українського народу, як команда Януковича зробила черговий "подарунок" у вигляді підвищення комунальних тарифів.

Рішення президента Януковича наповнити бюджет за рахунок простих українців є неповагою до власного народу, а заяви уряду, що різницю у тарифах покриють субсидії, є нічим іншим, як цинічним обманом.

Підписуючи в Харкові угоду про пролонгацію перебування Чорноморського флоту РФ на території України на 25 років, Віктор Янукович запевнив український народ, що цей крок дозволить не піднімати тарифи на комунальні послуги, зокрема на газ. Однак сьогодні ми бачимо, що зниження ціни на газ відбулося лише для олігархічних груп Партії регіонів, чиї підприємства є найбільшими споживачами газу, а населення змушують платити на п'ятдесят відсотків більше.

Вважаємо, що Верховна Рада України як виразник волі українського народу повинна денонсувати угоду про пролонгацію перебування ЧФ РФ на території України на 25 років як таку, що загрожує національній безпеці України і є брехливим "замилюванням очей" народу про дешевий російський газ.

В час, коли більшість населення України доведено до межі виживання, реальні доходи українців знизились, зростає заборгованість із зарплат, соціальних виплат і пенсій, підвищення комунальних тарифів призведе до зубожіння українських громадян, які і так перебувають на межі бідності.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до українського народу із закликом зробити правильний вибір 31 жовтня на виборах до місцевих органів влади та не дати вчергове ошукати себе олігархічній владі.

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

УКРАЇНЦІ ДОНБАСУ ПОТРЕБУЮТЬ НАШОЇ УВАГИ

Яків Зінченко, член Донецької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, звертається до усіх небайдужих з проханням надсилати йому на адресу літературу українського змісту – як художню, так і публіцистику.

Річ у тім, що у його рідному селі Іскра, що у Велико-Новосілківському районі Донеччини, нещодавно було закрито єдину україномовну школу. Українці, які мешкають у селі, наразі не мають можливости навчати своїх дітлахів рідною мовою. Найближча україномовна школа знаходиться аж за 48 км, на території Дніпропетровщини! Отака вона, чинна "українська" влада.

Яків Зінченко вирішив, що не дасть згаснути українському вогнику, який ще жевріє у селі Іскра. Він чекатиме від братів-українців допомоги у вигляді друкованого українського слова, зокрема дитячого, для розповсюдження серед української громади села. Яків Зінченко буде непомірно вдячний.

Адреса для відправлення літератури: Яків Зінченко, вул. 1 травня, село Іскра Велико-Новосілківського району Донецької області, 85510.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

РІЧНИЦЯ РОСІЙСЬКО-ГРУЗИНСЬКОЇ ВІЙНИ: ЩО ЗАГРОЖУЄ РОСІЇ

Борис КУШНІРУК

Два роки тому, відразу після воєнної агресії Росії проти Грузії, мені доводилося писати про уроки і висновки тієї війни (див. "Російсько-грузинська війна: причини та наслідки"). Нині вже достатньо інформації, яка в основному підтверджує висновки, зроблені в тій статті.

Брехнею виявилися заяви про геноцид осетинського народу з боку грузинських військових. Кількість усіх загиблих була на порядок менша, ніж заявлялося під час тих подій і чим, власне, обґрунтовувалася необхідність російської агресії. Більше того, насильне виселення грузинів та повне знищення грузинських сіл Цхінвальського району Грузії дає підстави говорити про ознаки геноциду саме грузинів, проти яких були застосовані етнічні чистки. І якщо Грузія оприлюднила поіменний перелік усіх загиблих та поранених військових і цивільних під час тієї "п'ятиденної війни", то Росія і Південна Осетія цього так і не зробили досі.

На різних Інтернет-сайтах можна прочитати свідчення, які дають підстави вважати, що Росія свідомо занизила свої військові втрати, а маріонеткове й відверто кримінальне керівництво Південної Осетії, навпаки, їх суттєво завищило.

У підготовленій та опублікованій доповіді комісії під керівництвом Хейди Тальявини, присвяченій витокам і причинам російсько-грузинського конфлікту, зазначається, що Грузія застосувала силу після багаторазових провокацій, влаштованих проти її цивільних та військових. І хоча в доповіді не називається прямо, хто і навіщо влаштовував ці провокації, але їхні автори й організатори добре відомі. Вони з тих самих відомств і кабінетів у Росії, чиї представники були керівниками так званої "Республіки Південна Осетія".

Але керівництво Росії, здійснивши військову агресію, окупацію та подальшу анексію частини території Грузії, не вирішило завдань, які ставило перед собою. Вони не змогли ні ліквідувати грузинську незалежну державу, ані скинути ненависного Володимиру Путіну Міхо Саакашвілі, посадивши в крісло президента цієї країни свою маріонетку. А головне, чого їм не вдалося досягти і заради чого, мабуть, і була влаштована ця воєнна агресія, – їм не вдалося перекрити нафтопровід, що в обхід Росії забезпечує постачання нафти в Європу з каспійського регіону.

Показово, що всі громадяни Грузії, котрі втратили свої домівки під час тих подій, отримали житло ще 2008 року. А це десятки тисяч осіб.

Закінчення на 3-й стор.

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ГРОМАДСЬКОСТИ ДОНЕЧЧИНИ

Президенту України, Прем'єр-міністру України, засобам масової інформації

Про брутальну розправу керівника МОН України Д.В.Табачника над ректором ДонНУ Володимиром Павловичем Шевченком.

Громадськість Донеччини із величезним обуренням зустріла абсолютно несподівану й приголомшливу звістку про брутальне, незаконне, закулісне звільнення з посади ректора Донецького національного університету Володимира Павловича Шевченка. Протест громадськости став би набагато активнішим, мобільнішим і згуртованішим, якби ця подія не сталася у період відпусток , від'їзду багатьох за місто і не припадала би на час студентських канікул.

Ми глибоко переконані, що жодних підстав для звільнення ректора немає. Очолюваний ним багато років університет став одним з провідних вищих навчальних закладів України, перебуваючи у рейтингу ВНЗ України серед 10 найкращих в останні роки. 1990 року при ДонНУ відкрито ліцей з українською мовою навчання, реалізується програма "сільський ліцей". Серед здобутків В.П.Шевченка: Маріупольський державний гуманітарний університет, Донецький юридичний інститут. Усім добре відомо, що нещодавно, у травні 2010 р., відбулися збори трудового колективу ДонНУ, а у червні – конференція трудового колективу ДонНУ, де у присутності представників МОН України та Донецької облдержадміністрації було заслухано звіт ректора Шевченка В.П. про роботу за сім років. Цей звіт одразу оприлюднено на сайті www.donnu.edu.ua ДонНУ, і з ним можна ознайомитися і зараз. Працівники університету, схвально оцінивши багаторічну діяльність свого керівника та оприлюднену Шевченком В.П. стратегію розвитку ДонНУ на наступний етап, звернулися до Міністерства освіти і науки України з пропозицією розглянути кандидатуру Шевченка В.П. на посаду ректора ДонНУ на новий період. Колектив одностайно виявив бажання працювати зі своїм ректором і надалі, реалізовуючи намічені завдання та плани. Згідно з вимогами, у визначений строк Володимир Павлович подав до кадрової комісії Міністерства освіти і науки України необхідні документи та звіт про свою роботу, яка була оцінена кадровою комісією МОН України позитивно, а також заяву про призначення його в.о. ректора до оголошення МОН конкурсу.

Оскільки посада ректора вищого навчального закладу є виборною та порядок обрання на цю посаду і відкликання з неї врегульовано чинним законодавством України, зокрема Законом України "Про вищу освіту", тому будь-які дії, що суперечать цьому порядку, вважаємо протизаконними і образливими. На жаль, як свідчать події 29 липня 2010 року, а саме – таємне прибуття в Донецьк керівника МОН України Дмитра Табачника, його вимога до Володимира Павловича написати заяву про звільнення з посади ректора за власним бажанням, спроба призначити на посаду тимчасово виконуючого обов'язки ректора ДонНУ, ректора Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. Михайла Туган-Барановського Олександра Шубіна, який категорично відмовився від цієї пропозиції, призначення на посаду в.о. ректора ДонНУ до оголошення та результатів конкурсу першого заступника В.П.Шевченка Андрія Кучка, а не В.П. Шевченка (так діють, якщо до діючого ректора є суттєві зауваження до виконання ним службових обов'язків), звернення колективу, передбачене законодавством, не було враховано при цій кадровій розправі.

Наказом міністра освіти і науки Табачника Д.В. № 305-к, врученого В.П. Шевченку 29 липня 2010 року, його звільнено з посади у зв'язку з закінченням строку дії контракту від 28 липня 2003 року. Жодних зауважень з приводу перебування ректора Шевченка на посаді з боку Табачника Д.В. не висловлено. На запитання ректора: що це все означає, Табачник Д.В. сказав, що це вказівка згори. Текст наказу № 305-к: "Звільнити Шевченка Володимира Павловича з посади ректора Донецького національного університету 29 липня 2010 року у зв'язку із закінченням строку дії контракту, п.2 ст.36 КЗпП України". Підстава: контракт № IV-20 від 28 липня 2003 р.

Тобто обставини звільнення ректора не відповідали ні належній процедурі, ні духу пошанування гідности самоврядної університетської громади.

В.П.Шевченко – людина енергійна і творча, він сповнений задумів і спроможний їх втілити і як ректор ДонНУ, і як голова Донецького наукового центру НАН України, голова Ради ректорів Донеччини, голова та член багатьох державних та громадських Рад, комітетів, об'єднань. З 1992 року він очолює Донецьку обласну організацію Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Тараса Шевченка. Ми знаємо, що у нього стане сил і наснаги ще для багатьох намічених справ. Про це свідчать численні здобутки очолюваного ним Донецького національного університету, мудрі й виважені плани його подальшої розбудови, наприклад, у колі консорціуму прикордонних університетів. Зупинити таку людину у польоті активних задумів – значить зашкодити розвитку Донецького краю, розвиткові його науки, освіти.

Висловлюючи думку громадських сил Донеччини та враховуючи важливість зміцнення позицій найкращих осередків вищої школи, вимагаємо поновити законний хід проведення процедури переобрання на новий термін ректора ДонНУ академіка НАН України, Героя України, доктора фізико-математичних наук, безпартійного, активного патріота Донбасу й України В.П.Шевченка, а, саме, в найкоротші строки (кінець серпня-початок вересня 2010 р.) оголосити конкурс на заміщення посади ректора. Ми впевнені, що найближчим часом справедливість буде відновлено, будуть враховані законні інтереси та позиція колективу університету, які зараз розтоптані Д.В.Табачником. Переконані, що Володимир Павлович успішно пройде оголошений Міністерством освіти і науки України конкурс і продовжуватиме множити славу Донецького національного університету на освітянській ниві України та за її межами.

Крім цього, просимо встановити тих вищих посадових осіб, які прислали сюди 29 липня 2010 року безвідповідальну, безпринципну, наглу посадову особу для розправи над колективом університету, його ректором та усім українством Донеччини.

Донецька обласна організація
Всеукраїнського Товариства
"Просвіта" ім. Тараса Шевченка
Марія Василівна ОЛІЙНИК;
Донецька обласна організація НРУ
Євген ХОВАНСЬКИЙ;
Донецька обласна організація
Європейської партії
Петро АНТИП;
Донецька обласна організація
Всеукраїнського товариства
політв'язнів і репресованих
Володимир ГУПАЛО;
Донецька обласна організація
Всеукраїнського
Товариства ім. Олени Теліги
Людмила МОЛЧАНОВА;
Донецька обласна організація УРП
"Собор" Геннадій ЯСЬКО;
Донецька обласна організація партії
"Захисників Вітчизни"
Віктор ПРИЛЕПСКИЙ;
Донецька міська організація
"Громадянська позиція"
Сергій АНАСТАС'ЄВ;
Донецька обласна організація
Всеукраїнського
об'єднання ветеранів
Віктор ПРОКОПЧУК;
заступник голови Донецької
обласної організації
Української Народної Партії
Іван БІРЧАК;
Донецька обласна організація
Союзу Українок
Людмила ОГНЄВА;
Донецьке обласне товариство
ім.Олекси Тихого
Євген ШАПОВАЛОВ;
Донецька обласна Молодіжна
організація
"ВМГО "Батьківщина молода"
Олексій МАЦУКА;
Донецька обласна громадська
організація "Громадський рух "Край"
Олександр ГУГЛЯ;
Донецька обласна організація
Всеукраїнського
Комітету оборони прав людини
Євгенія РАТНІКОВА;
Донецька обласна організація
Конгресу Українських Націоналістів
Геннадій АВІЛОВ.

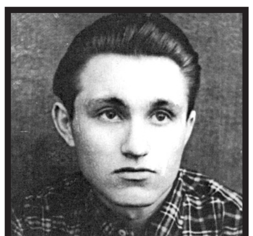
Відкритий лист громадскости
Донеччини підтримали:

Осип С.ЗІНКЕВИЧ, голова
видаваництва "Смолоскип",
лавреат премії ім.В.Стуса,
нагороджений президентським
орденом Ярослава Мудрого,
V ступеня;
Володимир КОВТУНЕЦЬ, доцент
Національної академії управління,
народний депутат України
2-го скликання;
Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії ім.В.Стуса;
ректор Борис ГУДЗЯК
від імені колективу Українського
католицького університету.

ПАМ'ЯТИ ПОБРАТИМА

Із сумом повідомляємо, що на 79 році життя відійшов у вічність активний член ОУН, член товариства політв'язнів і репресованих, голова Товстенської станиці УПА Степан Ковальківський.

Народився він 9 січня 1931 р. в с.Кровінка Теребовлянського району. 1936 року родина переїхала у с.Застіноче. Невдовзі батька забрали у Німеччину на примусові роботи, а Степана взяв на виховання священик Микола Зубаль. Він прищепив молодому юнакові любов до національної ідеї. Під його опікою Степан прочитав багато книжок з історії України і національно-визвольної боротьби. З невимовним болем сприйняв юнак арешт свого вихователя 1946 року. "Визволителі" присудили священику 10 років таборів.

С.КОВАЛЬКІВСЬКИЙ у молоді роки.

Закінчивши сім класів, Степан пішов вчитися у Теребовлянське культ-освітнє училище. Там він вступив у юнацьку підпільну організацію, яка друкувала і розповсюджувала антибільшовицькі листівки, знищувала ворожу літературу у сільських клубах. У кінці 50-х кадебістська агентура вистежила групу підпільників. Степана арештували разом із чотирма побратимами.

Військовий трибунал засудив С.Ковальківського на 25 років таборів суворого режиму. Покарання відбував на Воркуті. 1956 року, під час хрущовської відлиги, Степану заборонили жити на батьківщині, і він змушений був виїхати у Заполяр'я, а згодом на шахти Донбасу. Там він познайомився зі своєю майбутньою дружиною Славою, і 1960 року вони переїхали на Тернопілля – у Товсте. Подружжя виростило і виховало сина та доньку.

Наприкінці 80-х років Степан активно включився у процеси національного відродження. Був членом Народного руху України, засновником осередку УРП, активним членом товариства політв'язнів і репресованих, головою Товстенської станиці братства УПА.

Великою є його заслуга в оприлюдненні і популяризації діяльности підпільної друкарні імені Ярослава Старуха, яка діяла в 1948–1951 роках у Товстому. Він – один з організаторів перепоховання підпільних друкарів у братську могилу. Щорічно, на другий день Зелених свят, Степан організовував панахиди за загиблими підпільниками, щоби нагадати землякам про їхню жертовну працю для здобуття Української держави. Нагороджений орденом "За заслуги" III ступеня.

Ми, колишні політв'язні, низько схиляємо голови перед світлою пам'яттю нашого побратима Степана Ковальківського, борця і патріота України.

Нехай українська земля буде йому легкою!

Провід обласного товариства
політв'язнів і репресованих;
обласне товариство "Меморіал"
імені В.Стуса;
братство воїнів ОУН-УПА "Лисоня".

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИЧНИЙ АЛЬЯНС

БРОДІННЯ ВСЕРЕДИНІ ВЛАДИ І ОПОЗИЦІЯ ДРУГОГО ПОРЯДКУ

Ні Симоненко, ні Тігіпко не збираються виходити з влади. Це ж так зручно – користуватися всіма перевагами, які дає одночасне перебування у владі й опозиції… Литвин завдяки Пукачу давно зав'язав з опозиційністю…

З опозицією "першого порядку" нинішня влада більш-менш навчилася мати справу. Максимально роздрібнити, "наїхати" на бізнес-спонсорів, виділити достатні кошти на "тушок", підігнати під себе любих коаліційне та виборче законодавство, відрізати опонентів від інформаційного простору – і проблеми з БЮТ та численними складовими НУНС доволі ефективно мінімізуються.

Натомість перед правлячою Партією регіонів постала інша проблема – напередодні місцевих виборів про себе заявила "опозиція другого порядку".

Микола ПИСАРЧУК

Петро Симоненко і Адам Мартинюк

Маються на увазі політичні союзники ПР по коаліції. Чи не найгострішу за останній час критику на свою адресу влада отримала від Компартії та її незмінного лідера Петра Симоненка. Здається, навіть БЮТ не додумався назвати підвищення чинним урядом цін на газ та тарифів на послуги житлово-комунального господарства "політично аморальними".

Вони, мовляв, все одно не вирішують фінансових та економічних проблем, що стоять перед державою, натомість "тільки посилюють напруженість у суспільстві, підривають авторитет влади, перекладають всю тяжкість економічних, соціальних і політичних помилок, допущених колишньою і нинішньою владою, на плечі трудящих".

"Такими рішеннями уряд ставить проблеми тарифної та цінової політики в пряму залежність від інтересів олігархічних кланів і закордонного капіталу. Ми вважаємо такий підхід неприпустимим і політично аморальним".

Ще радикальнішим постав депутат фракції КПУ Спиридон Кілінкаров, який взагалі закликав проводити масові акції протесту проти підвищення тарифів: "Потрібно чітко заявити: якщо ви порушуєте наші права, то ми за вас голосувати не будемо". Це вже межує із закликом не голосувати на місцевих виборах за Партію регіонів.

Ні, недарма з'явився на світ відомий афоризм, який приписують Вольтеру, – "збав мене, Боже, від друзів, а з ворогами я сам упораюсь".

Але особливо гостро Петро Симоненко "відірвався" на не зовсім "рідному" для правлячої партії віце-прем'єрові з економічних реформ Сергієві Тігіпку. Він порівняв колишнього свого підлеглого, першого секретаря Дніпропетровського обкому комсомолу, з "повітряною кулькою", надутою якимись "технологами" для того, щоб "у черговий раз обдурити українського виборця".

Коаліція доручила віце-прем'єрові підготувати Податковий кодекс, а Тігіпко, каже лідер комуністів, зробив це (які виразні характеристики!) "непрофесійно, безграмотно, тупо й бездарно". Коротше, "кулька здулася", тому Азаров нібито усунув Тігіпка від участі в подальшій підготовці Податкового кодексу, а надалі цю роботу буде курирувати перший віце-прем'єр Андрій Клюєв. Активно над кодексом також працює віце-прем'єр Борис Колесніков. (До речі, чи не ці чудові донбаські хлопці стояли за підвищенням тарифів, таким не милим серцю Симоненка?)

А ті заяви (щодо Податкового кодексу), які робив Тігіпко – це відсебеньки, спроба показати, що він щось важить у цьому процесі", – заявив нещадний до сумнівних витворів політтехнологів Петро Миколайович.

Сергій Тігіпко і Віктор Янукович

Але що характерно, той самий вщент скритикований головним комуністом "сильний українець" Сергій Тигіпко, у свою чергу, сам не проти пофрондувати й покритикувати оту владу, в яку він влився після президентських виборів.

Чого варта лише заява від 23 липня про те, що проведення реформ гальмується відсутністю політичної волі у влади і браком молодих освічених фахівців. "Я думаю, два основні моменти. Перше: недостатня політична воля навіть сьогодні. Я говорю про владу в цілому. І дуже серйозні проблеми з виконавцями", – заявив Тігіпко.

Тігіпко доволі гостро критикував Януковича за підписання Харківського пакту, а також низку коаліційних законів – зокрема про місцеві вибори, про єдиний соціальний внесок. Сергій Леонідович критикував і власний уряд за непрозору приватизацію "Луганськтепловозу" та за заборону експорту зерна.

Апофеоз – це заява про те, що Тігіпко не підпише урядовий проект Податкового кодексу. Ситуація з цими проектами нині заплуталася. Їх, урядових, вже цілих два. До одного Тігіпко ніби причетний, а от до того, який був надрукований в "Урядовому кур'єрі" для "всенародного обговорення", ні, не причетний ніяким боком. Він неправильний і неліберальний. І його розробив неправильний уряд, ще неправильніший, ніж бджоли Вінні-Пуха.

Навряд чи мала сподобатися колегам Тігіпка з уряду і його заява про намір співпрацювати з Тимошенко в майбутніх органах місцевої влади.

Що цікаво, ні Петро Симоненко, ні Сергій Тігіпко аж ніяк не збираються виходити з влади і коаліції. Це ж так зручно – користуватися всіма перевагами, які дає одночасне перебування у владі й опозиції. Тут тобі і матеріальні блага, і перспективи на виборах.

Адже і правляча Партія регіонів, і опозиція другого порядку в особі КПУ та "Сильної України" мають спільні базові регіони – Схід та Південь України. Звідси і таке активне останнім часом "відстроювання" "слюозничків" по коаліції від "старшого брата". Зовсім не хочеться приймати на себе негатив від підвищення тарифів, зростання цін, нарощування зовнішніх та внутрішніх боргів, погіршення соціально-економічної ситуації, яке очікують восени практично всі експерти.

Зате критика всіх недоліків у роботі влади дає гарантовані бонуси у виборця. Навіть при виборчому законі, який ніби дає всі переваги ПР.

Здається, опозиція другого порядку зараз створює "регіоналам" чи не більші проблеми, ніж власне опозиція. Те, що владу критикує БЮТ або Арсеній Яценюк з В'ячеславом Кириленком, це природно, це вже стало звичним, як дзижчання літніх мух. А от критика від "союзників" дезорієнтує виборця у самому електоральному осерді ПР і загрожує як порушити монополію у місцевих органах влади на Сході та на Півдні України, так і завадити взяти під контроль ці органи в Центральній Україні.

"Союзнички" вже показали зубки і у парламенті – "прокотили" закон про всенародний референдум, який давав можливість ПР з усіма зручностями скасувати політреформу і повернути Януковичу повноваження Кучми.

Володимир Литвин і Віктор Янукович

Треба сказати, спікер ВР Володимир Литвин уже доволі давно не фрондує. Припинив цю невдячну справу після спроби внести зміни до закону про місцеві вибори. Але ж на всіх генералів Пукачів не напасешся. Та й сам Володимир Михайлович аж геть не схожий на толстовця і при нагоді може відплатити за приниження.

Чи не тому триває збір підписів у фракції НУ-НС, де сукупними зусиллями Балога та Жванія ніяк не досягнуть заповітної позначки у 37 мандатів, щоб привести фракцію у правлячу коаліцію? Вистачило б "заміcтити" комуністів і зайвий раз нагадати "литвинівцям", "хто є ху".

Але голосів поки що немає. А якщо навіть будуть, то це буде лише тактичне й тимчасове, проте ніяк не стратегічне вирішення проблеми. Хіба в Балоги зі Жванією мало амбіцій та апетитів? Рано чи пізно вони теж почнуть політичний шантаж.

Вихід для партії влади – самотужки взяти парламентську більшість на парламентських виборах 2012 року. Але ця перспектива стає дедалі туманнішою. Адміністративними методами такого не досягнеш – перевірено не на одних перегонах в Україні. Навіть якщо досягти високих результатів на місцевих виборах.

А в успішне здійснення нинішньою владою економічних реформ і підвищення добробуту людей віри стає дедалі менше.

РІЧНИЦЯ РОСІЙСЬКО-ГРУЗИНСЬКОЇ ВІЙНИ: ЩО ЗАГРОЖУЄ РОСІЇ

Натомість у Південній Осетії і досі більшість зруйнованих помешкань не відновлено, і це при тому, що їх виявилось у рази менше, ніж про це відверто брехали російські ЗМІ.

Це, до речі, абсолютно не дивно, бо окупацію та анексію здійснила держава, вояки якої в Грузії, мабуть, запам'ятались передусім жахливим мародерством, коли без жодного сорому грабували все, що можна було вивезти, починаючи від яхт, автомобілів, телевізорів, комп'ютерів та копіювальних апаратів і закінчуючи срібними чайними ложечками. Така держава нічого іншого й не може дати окупованим територіям, бо для її керманичів облаштування цих територій – передусім механізм для власного збагачення.

Реформи, що проводяться президентом Саакашвілі за активної підтримки Євросоюзу та особливо США, перетворюють Грузію в інвестиційно привабливу країну. Очевидно, що Грузія поступово стає для жителів усього кавказького регіону такою собі вітриною цивілізованої демократичної держави з ефективною економічною системою. Безперечно, що, з одного боку, це дуже добре для громадян Грузії, а з другого – створює надзвичайну загрозу для її стабільності. Позитивний розвиток Грузії є надто небезпечним для російських можновладців, які усвідомлюють, що народи Кавказу уважно стежать за її розвитком. Зрозумівши, що позитивного розвитку можна досягти, йдучи зовсім іншим шляхом, ніж той, куди протягом століть прямує Росія, вони можуть почати боротися за власну незалежність. А для Росії кавказькі території, хоч і є її постійним головним болем, надто важливі для забезпечення її власного існування в сьогоднішньому вигляді. Дестабілізація та втрата Кавказу означатиме повне руйнування чотирисотлітньої Російської імперії.

Зрозуміло, що Грузія не зможе відновити свою територіальну цілісність, доки існує Росія в її сьогоднішньому вигляді. Але побудова демократичної ринкової держави з ефективною економікою та високим рівнем добробуту є запорукою того, що це колись станеться.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Борис КУШНІРУК

ПРЕЦЕДЕНТ

ЖДАНИКИ ПОЇВШИ...

Не діждавшись жодних пояснень ані вибачень від Надзвичайного і Повноважного Посла Російської Федерації в Україні п. Михайла Зурабова, чому його не пропустили в Росію, правозахисник Василь Овсієнко звернувся 3 серпня до Міністра закордонних справ Російської Федерації з такою заявою:

"Пане Міністре, опівночі з 22 на 23 липня цього 2010 року в м. Брянську російські прикордонники зняли мене з поїзда № 42, який ішов на Москву, і відправили назад в Україну. Моє прізвище виявилось у списку осіб, в'їзд яким до Російської Федерації заборонений.

Я їхав у сел. Кучино Пермського краю, де 1981–87 рр. мене утримували в колонії особливого режиму ВС-389/36. Тепер там діє відомий усьому світові Меморіальний музей історії політичних репресій "Пермь-36". Директор Музею запросив мене взяти участь у дискусіях у межах Міжнародного громадського форуму "Пилорама-2010". Я сподівався зустрітися з іншими колишніми совєцькими політв'язнями, хотів поставити свічку на місці поховань загиблих там Юрія Литвина, Ішхана Мкртчяна, Василя Стуса та інших..."

"У ЗМІ з'явилася інформація, що МЗС України звернувся за роз'ясненням до російської сторони щодо відмови мені у в'їзді на територію РФ, що відбулася телефонна розмова з цього питання глави МЗС України Костянтина Грищенка з в. о. глави МЗС РФ Андрієм Денисовим. Що цю проблему обговорив під час зустрічі посол України в Росії Володимир Єльченко з керівництвом російського зовнішньополітичного відомства. І що російська сторона на високому рівні висловила жаль з цього приводу. А прес-секретар МЗС України Олександр Дікусаров на брифінгу додав: "Ми вважаємо прикрий інцидент вичерпаним".

Я ж не вважаю цей інцидент вичерпаним і прошу Вас, пане Міністре, пояснити мені, хто, коли і на якій підставі вніс моє прізвище до "чорного списку".

Адже це сталося всього через два тижні після того, як Департамент інформації та преси Міністерства закордонних справ Російської Федерації заявив, що Президент Росії Дмитрій Медведєв 9 липня ухвалив рішення про відмову на основі взаємності від практики так званих "чорних списків", що відповідає новому характерові відносин між Москвою та Києвом.

В.ОВСІЄНКО

Як на мене, то "новизна" полягає лише в тому, що раніше мене в Росію возили під конвоєм, а тепер не пускають відвідати рідну тюрму...

А "взаємність", очевидно, полягає в тому, що перед цим Україна дозволила в'їзд на свою територію депутатові Державної Думи РФ Костянтину Затуліну та мерові Москви Юрію Лужкову, які закликають передати Росії місто Севастополь і весь Крим, а російський громадянин Гундяєв – Патріах Кирил – відкрито проповідує в Україні "единство русского мира". Тобто вони закликають до порушення територіальної цілісності України – і ніхто їх з України не видворяє...

Я не політик. Я працюю в Харківській правозахисній групі, збираю і публікую матеріяли про совєцьких політв'язнів. А також і про наших карателів. Усе, що пишу, можна прочитати на сайті ХПГ http://archive.khpg.org (Музей дисидентського руху).

Може, мої писання і стали причиною цієї заборони? Бо я ніколи ніяких дочинів з російською владою не мав. Востаннє 2005 року я їздив у Музей "Пермь-36", а також на Соловки і в урочище Сандармох (Карелія, місце розстрілів політв'язнів), а ще 2006 року в Москву – на відзначення 30-річчя Московської Гельсінкської Групи, нині знову переслідуваної в Росії.

Пане Міністре, я прошу пояснити, в чому моя провина перед Росією, на яку я як невільник працював років десять?

І розвійте, будь ласка, мої сумніви, чи правду про скасування "чорних списків" сказав Президент Медведєв, якщо після мого інциденту громадянці Данії пані Марі Басташевскі, фотохудожниці, яка працює над темою викрадення людей на Кавказі, 28 липня теж відмовлено у в'їзді в Росію?

Щоб громадяни інших держав не справлялися в МЗС Росії, чи не числяться вони в "чорних списках", і щоб не витрачали часу та грошей на підготовку до поїздок, може, опублікуйте ці "чорні списки"?

Василь ОВСІЄНКО

Василь БІЛОУС,
у 1944–45 роках кулеметник,
у 1972–73 – політв'язень,
член КУН

РЕФЕРЕНДУМОМ ЗАБОРОНИТИ ДІЯЛЬНІСТЬ КПУ

Вождь комуністів України Петро Симоненко у теоретичній розробці "Коммунисты и частная собственность" до марксистсько-ленінської брехні нічого нового не добрехав. Природній поділ громадян України за національністю, віруванням, віком, за статтю, освітою, рівнем розуму, поділ на тверезих і алкоголіків, на лінивих і роботящих, на нормальних і збоченців, на чесних і злочинців замінив поділом на три класи: олігархи, середні буржуазні власники і дрібні приватні власники.

З олігархами, за Петром Симоненком, розмова має бути короткою: "...немедленное возвращение в государственную собственность..." накопичені ними мільярди, тобто "Все отнять и поделить!", а самих олігархів, як витікає із тексту, по-ленінські "Рас-с-трелять!".

Середніх буржуазних власників "Рас-с-трелять!" дещо пізніше. За твердженням вождя КПУ, комуністи Китаю і В'єтнаму заохочують підприємців середньої буржуазної власности, які забезпечують ріст економіки, тобто впровадили у своїх державах стару ленінську "Нову економічну політику (НЕП)", яка має закінчитись по-сталінськи: "Грабь награбленное!". Середні буржуазні власники України не є електоратом КПУ, оскільки не очікують "светлого будущего", бо мають його щодня, надбане своєю працею для себе і своїх близьких. Вождь КПУ Симоненко милостиво дозволяє їм певний час дихати, оскільки: "После перехода к социализму ресторанчики, магазины и сервисные мастерские, принадлежащие средним предпринимателям, останутся в Украине до тех пор, пока это выгодно людям". Відомо, що для комуністів люди – це "винтики и щепки", то "останутся в Украине до тех пор, пока это выгодно" КПУ, яка "отберет и поделит".

Дрібні приватні власники у вождя комуністів Симоненка викликають захоплення, бо живуть в очікуванні обіцяного комуністами земного раю: "От каждого по способностям, каждому по потребностям". Що дрібніші, бідніші приватні власники і що їх більше, то більше шансів у комуністів бути обраними депутатами до Верховної Ради України і до місцевих Рад, бо ж знедолені довірливо очікують обіцяну комуністами манну небесну і є надійним електоратом КПУ.

На подібних до мене, тобто майже дев'яносторічних, твір вождя комуністів Симоненка "Коммунисты и частная собственность" та його інші опуси і виступи вплинути не можуть, оскільки новітню історію нам вчити не слід, вона по нам пройшлась жорстоким комуністичним експериментом над живими і безвинними людьми. Але для уже більшої половини громадян України брехня Петра Симоненка, Грача, Мороза, Вітренко та інших совкових комуністичних демагогів може сприйнятись як чиста правда, бо вони не бачили відкритого грабування заможних селян, не плакали від мук голоду, не вірять, що людину можна розстріляти нізащо для остраху живим, їх не убивали на чисельних війнах, вони не відають ціни трудоднів, їх не примушували підписуватись на облігації, вони не їли хліба з кукурудзи і гороху, із них не пили кров комарі на кордоні з Китаєм, вони не лисили від служби на атомних підводних човнах Росії, їх не душили "братні" обійми "старшого російського брата", вони не виконували п'ятирічок за три роки.

Надзвичайно дивує намагання Президента України Віктора Януковича і міністра освіти Дмитра Табачника скомпонувати якусь свою неукраїнську історію України. Майже двадцять років середні школи, ліцеї, коледжі, вищі незалежної держави України вкладають у голови молодого покоління українців не історію України Ореста Субтельного, тобто українську історію, а совкову історію, де лютнева всенародна демократична революція 1917 року характеризується революцією лише для буржуїв, а махрова контрреволюція, організована німецьким шпигуном Леніним, носить назву жовтневої революції, до того ж – великої. То якої історичної брехні ще потрібно антиукраїнцеві Дмитру Табачнику? Двадцять років в Україні совкові навчальні заклади, совкові викладачі формують із українських дітей денаціоналізоване совкове болото, не здатне змагатись до поширення сили, слави, багатства й простору Української Держави. Україножери типу Дмитра Табачника воліють бачити Україну без етнічних українців, без українців провідних, домінуючих господарів свого краю – України.

Вороги всього українського і денаціоналізовані хохли-малороси вволю потоптались і все ще топчуться по гідності першого українського Президента України Віктора Ющенка, який свого часу закликав українців брати приклад, наслідувати політику Уряду Естонії, спосіб життя естонців, вчитись у них національної солідарності. На рік виходу Естонії зі складу СРСР демографічна ситуація для естонців була катастрофічною: 50 відсотків корінного населення – росіяни. Граматика російської мови грунтується на шести відмінках, а естонська на дванадцяти, тобто надзвичайно важка для вивчення росіянами. Влада незалежної від Росії Естонії прийняла закон, за яким право обирати і бути обраними на посаду Президента, депутатом Верховної і місцевих Рад мали лише громадяни, які вільно володіють естонською мовою. Уряд Естонії організував для росіян вечірні курси вивчення естонської мови. Після успішної здачі державній комісії екзаменів на знання естонської мови рівня четвертої категорії росіянам грамоту повноправного громадянина Естонії підписує і вручає особисто Президент Естонії. Там мовне питання давно зняте. Законом влада Естонії прирівняла комуністичну партію до гітлерівської соціал-робітничої, визнала їх вкрай злочинними і обиди заборонила.

Боротьба за ствердження України державою українців, а не світових пройдисвітів, буде нарости, і першим переможним кроком має бути заборона КПУ як партії потенційних злочинців. Україна має два важелі для заборони брехливої, шкідливої, злочинної КПУ. Перший важіль довготривалий. Етнічний азіат олігарх Ринат Ахметов на просторі Української Держави накопичив мільярди доларів, але красень-стадіон побудував не в Казані чи Улан-Баторі, а в Донецьку, на землі українців і для українців, чим довів, що він олігарх наш, український. Всім олігархам України слід свій розум, знання, працелюбність, свої капітали спрямувати на зміцнення і чисельне збільшення середнього прошарку приватних власників за рахунок скорочення дрібних, тобто бідних приватних власників. Втративши електорат бідних, комуністи вождя Петра Симоненка втратять і владу, і можливість впливати брехнею на свідомість довірливих життєвих невдах.

Другий важіль радикальний. Необхідно скласти хронологічний збірник кривавих злочинів ВКП(б) – КПРС – КПУ проти українців України накладом у 10 мільйонів примірників і розповсюдити збірник серед громадян України. Додатково ознайомити зі змістом збірника громадян України через радіо, телебачення та газети. Провести всеукраїнський референдум на заборону діяльності КПУ і тих хитрунів, які прикрили своє злочинне комуністичне нутро соціалізмом, прогресивним чи регресивним.

Вищезгадані два важелі сумісні, взаємодоповнюючі і здатні чергові вибори до Верховної Ради України і місцевих Рад провести без участи комуністів і соціалістичних хитрунів. Маємо ідею. Потрібні енергійні виконавці і гроші.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

КАТЕГОРИЧНО НІ!
ПОВЗУЧІЙ РЕАБІЛІТАЦІЇ СТАЛІНА!

Григорій КОВАЛЬЧУК,
голова секретаріату
Кіровоградської ОО КУН

Не розумію, з якого дива комуністи приватизували фронтовиків, а соціалісти дітей війни. Коли добре придивитись, то виходить, що ветеранами-фронтовиками керують люди, які жодного дня не сиділи в окопах, не нюхали пороху. Вони були в "заградзагонах", в контррозвідці, керували таборовою охороною засуджених громадян. А тепер до офіцерських погонів начіпляли ювілейних медалей і як ні в чому не бувало очолюють колони демонстрантів: "Дивіться, люди добрі, ми вам відстояли Перемогу, ми герої". А старенькі сивочолі фронтовики або сидять дома, або їх місцеві чиновники звозять, щоб вони посиділи на привезених стільцях і подивились на парадне дійство. Спершись на ковіньки, колишні воїни мовчки згадують ті страшні воєнні роки. Їх не тішить помпезність святкування перемоги, пам'ять їх повертає до страшної трагедії, жахів пережитого. Тож треба не помпезну перемогу святкувати, а вшанувати день пам'яті 40 млн. загиблих, відслужити панахиди, поставити свічки, помолитись за їхні душі.

Зараз у Росії повним ходом відбувається реабілітація "вождя народів". Не хочуть відставати від цього заходу і антиукраїнські діячі. З усього видно, що взято курс на розкол України. З цією метою використовується жонглювання термінами "націоналізм" та "нацизм". Це зовсім різні поняття, але для антиукраїнських сил вони стали козирною картою. Особливо стала нагода покричати про президентський Указ нагородження С. Бандери Героєм України. "Колаборант", "пособник фашистів" і яких хочете ще епітетів можна почути. А от про комуно-нацизм ні слова.

Дозвольте нагадати. З 1938 року між комуністами та нацистами існувало тісне взаєморозуміння і співпраця. Вершиною цієї довіри став пакт Молотова-Ріббентропа, а символом цієї любові можуть служити світлини "параду переможців" 22 вересня 1939 року в Бресті, на яких під прапорами зі свастикою, серпом і молотом відбувався спільний парад "непереможного Вермахту і Червоної армії". Вгамуйтеся, комуно-нацисти! Цього злочину не приховаєте!

Мал. О.Монастирського

Двадцять років українська державність не може твердо стати на ноги. Чому Україна терпить це прокляте протистояння? Великий голод докорінно змінив Україну. Ці зламані люди народили покоління, яким не можна було сказати правду, ці покоління виросли на московській пропаганді, коли українських героїв зображали бандитами, а катів нашого народу – героями... Важко будувати Українську державу демократичними методами, шляхом виборів, коли не вистачає голосів десятків мільйонів загублених і ненароджених українців, коли голос українського патріота прирівняно до голосу нащадка окупантів.

Брак державницької волі у "батьків нації" та хаос у голові неминуче призводить до національної руїни. Без національної ідеї держави не побудуєш.

Під час зустрічі з президентом Назарбаєвим В.Путін сказав: "С.Бандера не только запятнался сотрудничеством с нацистами, но отличался особой жестокостью при расправах с євреями и поляками".

По-перше, не росіянам звинувачувати у жорстокості, їхні звірства в Україні, Чечні, Німеччині, інших країнах Європи і Азії, зокрема і під час Другої світової війни, відомі всьому світові.

По-друге, не вихованцеві злочинного КДБ моралізувати на теми насильства.

По-третє, Бандера не вбив жодного єврея. Щодо поляків, то він боровся проти них як окупантів. А з нацистами з 1930-х років співпрацював комуно-нацист Сталін – друг чекістів усіх часів. Геноцид українського народу здійснювали однаково як Гітлер, так і Сталін. Даремно Путін взявся за повзучу реабілітацію Сталіна. Відновити нову імперію сталінського взірця цьому карлику не під силу. Душогуб народів реабілітації не підлягає! Гідра сталінізму не на часі!

СЕВАСТОПОЛЬ ТАКИ РУСЬКИЙ!

Юрій КОБЗЕНКО,
автор книги "МАТІР МОВ"

Мені, нащадку пензенського хлібороба та цигана-коваля, осілого у Придніпров'ї, в житті поталанило. У п'ятдесятилітньому віці я мав змогу навчитися мовам Святого Письма. А що, Коран хіба не Священна Книга? От я його й переклав українською, та ще й у віршованому вигляді. Надіслав до університету Аль-Азгар у Каїрі. Та рукопис там лежить з 2002 року. Редагування, обговорення відповідности змісту можливе лише з мусульманином...

Інша справа – мова Біблії. Вчителі не вимагали, щоби ти належав до їхньої конфесії, а просто навчали, ведучи стежками мудрости Книги, котру визнає половина людей Землі. Та й Іслам називає нас "Люди Книги", бо прабатько у нас спільний.

О.К.

– Я радий, що ми домовилися спільно писати історію нашого лісу. Це буде об'єктивна праця.

Спитаєте: "А з якого боку тут руськість Севастополя?" Так це ж стародавній Херсонес – місто, де хрестився киянин Володимир. Початок. Саме туди римський імператор Траян заслав Климента, третього Папу римського, а потім його там утопили в Чорному морі...

Климент згадує, що в тих краях мешкав народ ***украйни***. Мовою Святого Письма це означає – "осілий, землероб", адже безліч племен вешталась Євразією. У того народу вже була своя писемність. Він її опанував та написав нею Біблію на початку II століття нашої ери.

Та повернімось до першої мови (основної) Святого Письма, у котрої, як і арабської, – лише приголосні літери. Слова складаються, переважно, з трилітерних коренів. Звичайно ж, без суфіксів і префіксів не обходиться. А в *Бутті* 11:1 вказується, що *"Була вся Земля: мова одна..."* Не вірите? Так Біблії ж близько 4000 літ.

Схожість слів української (майдан, соха, хата) з біблійними вважав звичайним збігом. Он у музиці всього сім нот, а понаписували... Та все ж кортіло перевірити. Написав тими літерами КЙ'В (є в цих мовах дві літери, від котрих ми відмовились – "алф" та "айн", замінимо їх на апостроф), зміст котрого: ***те що основа, центр***; Р'Ш, Р'С, ***голова***, *початок*. як і латинське Rex. Для створення прикметника від нього додається "Й", котре ми вчуваємо як "і", а у церковнослов'янській граматиці "ь". Таким чином слово "р'сь" головний, – прикметник <u>чоловічого</u> роду. Про руських данників пише Нестор. До цього переліку входять племена від Дунаю до Каспію, вздовж великої ріки до моря Білого... Всі руські данники, київські платники податків. Це не "злобная клевета бандеровцев", а книги: "Юрий Долгорукий" та "Энциклопедический словарь юного филолога", московського видання, як і "Рюриків тризуб", зображений в "Історії християнства русі".

Слово "данник" у часі відпало, як бульки у шампанського (вино), у мінеральної (вода) тощо. Очільники угрофінських племен перебрали головування на себе (**мас** *подать*, **ква** *збирати*), що стало назвою міста, якому передувала дєрєвня Кочкіне в нетрях ведмежого кута київської імперії Залісся, котрих киянин Добриня хрестив вогнем та мечем. До кінця XVII століття у Європі той край знали, як "Татарію", або ж "Московію".

Цар Петро І знав, що назва "Москва" жіночого роду, тому й додав прикметник ж.р. – "головна", котре мовою Святого Письма буде – "р'сййа". Імперія Росія фактично з'являється 1721 року, коли Петра коронували імператором.

Який же висновок? Простий. Говорити: Вєлікая русь, Бєлая, Малая, Свєтлая, Святая – дурниця. Немає в Росії й "руських", бо слово "руський" тлумачиться як – "головного". Данник головного центру – Києва. Лише тут, в Україні, ми всі (африканці, чукчі, таджики, московіти, японці) – руські.

Не личить святенникам, котрі вивчали мову Святого Письма, не знати того. Чи може вони "буквар скурили, а граматику на свисток виміняли"? Закиди на кшталт: "Ето ісключеніє" приймаю. Про те, кому "Закон не писан", чув, як і про "Дві Біди Росії..."

Стосовно Севастополя, то він і досі руський данник,– київський платник податків. І нащо так рвати серце Лужковим, Затуліним. Ви побільше туди інвестуйте. Податки з того до Києва підуть.

Якщо розглянути вік Росії через "Криву Гауса": народження 1721, пік розвитку і початок розпаду 1867, а потім цей період 146 років додати, – то зникнення має статися 2013 року. Не вірите? Та недовго лишилось, дасть Бог, будемо свідками. Чом же вони й казяться там. Ще Бісмарк сказав, що Росія без України – мара.

Скепсис стосовно Української державности розбивається Святим Письмом. Там слово "***ха-хол***" – це ***Птиця-Фенікс***, котра згорає та відроджується з попелу. Колір вогню жовто-гарячий. Помаранчева революція була ознакою невідворотности плину процесу. Зараз ми посеред сорокалітнього шляху блукання, 2011 року пройдемо "точку неповернення". Чи дуже вам хочеться посилати своїх синів дихати на повні груди цілющим гірським повітрям на мінних полях Чечні? – вирішуйте самі.

Про це та інші, не менш цікаві речі, можете прочитати у моїй книзі-словнику "Матір мов". Вона є у деяких бібліотеках.

Чималу аудиторію своїх шанувальників, як і друзів, зібрала презентація книги Марусі Рентюк "Ці пісні зберігала для нас усіх Волинь".

ВОЛИНЬ – КРАЙ ВІЛЬНОГО ДУХУ

Марія Іванівна Рентюк – неординарна особистість, жінка, завжди молода душею, з великим багажем життєвого досвіду і чималим випробуванням долі, тому у своїй передмові звертається до свідомої частини людства із закликом не бути байдужим громадянином України, а розібратись, "хто веде вас на дорогу правди". Констатує, що тепер "брехнею жити легше, багатше і ситніше", але слід задуматись, "що з собою у вічну дорогу, до вічного дому і досконалости ви не візьмете нічого".

Маруся Рентюк родом із Житомирщини, а Волинь подарувала їй долю, прекрасних друзів і правду, хоч якою б вона колючою для декого була...

До всіх віршів збірки музику написав талановитий Валерій Шафета, викладач Смідинської дитячої музичної школи.

Тому під час заходу, який вела донька Марії Іванівни Вікторія, прозвучали пісенні твори "Повстанське танго", "Повстанський вальс" у виконанні Тамари Ковальчук, Віталія Систалюка, Ігоря Шабата.

Відлуння історії красивих почуттів у творі "Ваш танець, панно молода" відтворило на сцені тріо "Сонячний дощ" села Смідин.

Під час презентації вірш Марусі Рентюк "Наш друже Степане!" читала Аліна Шафета, а з вуст самої авторки прозвучав твір "Плач матері", приурочений світлій пам'яті Олекси Шума з Журавлиного.

Що Маруся Рентюк щаслива у великій своїй родині, свідчить вірш "Де шукають діток на Україні", який озвучили вдячні онуки.

Я вдячна долі за те, що звела мене з жінкою щедрої душі, з вільнолюбивими поглядами і глибиною бачення під час помаранчевих подій, коли всі повстали і боролися за правду, бо хотіли, щоб нарешті у своїй Україні, розшматованій крадіями, щось змінилося для простого народу.

Збірка Марусі Рентюк побачила світ за сприяння та підтримки Конгресу Українських Націоналістів.

Євгенія ПОЛІЩУК

ГУМОР-АНТИОКУПАНТ

АРХІТЕКТОРИ ХИМЕРНИХ "МОСТІВ",

ЧИ "ПРОРАБИ" ЧУЖИНЕЦЬКИХ "СПЕЦБУДІВ"?

Спроба сатиричного трактату, або ж Роздуми "маленького українця" над вчинками й безчинством деяких політичних "Гуліверів" та ліліпутів

Євген ДУДАР

Новий "орднунг" і старі швондери...

Прислів'я "Нова мітла по-новому мете" в українському владному варіанті викликає загадки. І навіть здивування.

Конструктори-мітлотворці сконструювали "нову мітлу", більшістю зі старого, прогнилого ще в совкових сортирах прутя. Тому у нашій новій хаті такий запах плісняви. І оте пришвидшене, нагальне "підмітання" ще більше той сморід розносить. Складається враження, що нас, "маленьких", намагаються у цьому смороді швидше акліматизувати.

А для більшого "комфорту" нам повертають стару пробрехливу історію совкового періоду, примари "вождів"– катів народу нашого, а наше рідне, святе, національно-болюче нахабно й цинічно обкидають, апробованим ще в енкаведистських "лабораторіях" лайном. Це, очевидно, для того, аби нас швидше "стабілізувати"...

"Верховний стабілізатор" сам у скрутному становищі. Пообіцяв, що "Україна – для людей"... А для яких – не уточнив. Щоправда, під час офіційного візиту Медведєва до України і скупчення навколо нього скоробагатьків "маленькі українці" дещо зрозуміли. Проте вимагають і до себе поваги. Казав, що до влади приведе "професіоналів." А керувати академіками й просвіщати молоде покоління поставив авантюрного "Швондера". Та у того в голові, виявляється, ще й "здвиг по фазі"... В бік моралі Адольфа Гітлера. Галичани для нього – люди нижчого сорту, а українці взагалі – папуаси... Дехто вважає, що це провокатор, який спеціально дестабілізує суспільство, аби викликати громадянські заворушення. Щоб "Верховний стабілізатор" мав підстави впровадити надзвичайний стан. І... позатягувати "демократичні гайки" остаточно... Дехто вважає, що це звичайний Іуда, який відробляє чиїхось тридцять срібняків...

Очевидно, що деякі "дехто" не мають повної рації. По-перше, тепер чистопородистий Іуда за тридцять срібняків не продасться. А по-друге, під час "сделок" про "увічнення" Російського чорноморського флоту в Україні відбулася подія епохального значення. З часів розп'яття Христа уперше в історії людства на цю морально-шкідливу працю парсуни зрадника Росія піднялa розцінки на цілих десять позицій...

Колись один політичний авантюрист запевняв народ України, що "влада сильна, як ніколи". Через декілька місяців та влада околіла. Сьогодні нас потішають, що "влада – єдина, як ніколи. І стабільна..." Як у тюремній камері. Пахан диктує, братва кайфує. А народ шмонають.

Провладні "законодавці" нахабно й цинічно доводять, що для них "закон – дишло, як повернув, так вийшло"... По-хамськи заявляють, що вони об опозицію "витірают ногі"... Привсекамерно душать "опонєнтов"... Рвуть національний прапор... Влаштовують провокації...

Опозиціонери, кожен зі своєї бойової позиції під власним кущем, кидають звинувачення "верховному", що той "зраджує національні інтереси", привладним швондерам, що ті "плюють в душу народу", "недоношеним восьминогам", що ті під виглядом нової України повертають старий сморід з московського мавзолею...

Диваки. По-перше, щоб зраджувати національні інтереси, їх треба перед тим сповідувати. Аби щось втратити, треба те щось спочатку мати. Потім – треба хоча б знати, що таке нація... Якщо найвищий державний очільник вважає, що нація – це ветерани Великої Вітчизняної війни, то він має повне право обурюватися: "Мені закидають, що я зрадив національні інтереси. А я виконав свій обов'язок перед ветеранами..."

Тим паче, перед виборами обіцяв зробити Україну мостом між заходом і сходом. Сповідувати політику різновекторну... З цього приводу політолог хутора "Мозамбік" Ізя Чачкес заявив: "Я все ж таки волів би жити не на мосту й не під мостом, а на якомусь березі... Різновекторна політика – це щось на зразок кавалериста, який прагне однією гузицею одночасно сидіти на двох конях... А в результаті – не їде на жодному..."

Що стосується швондерів і неповноцінних восьминогів, які витоптують українську душу, то їхня така природа. Чекати від покидька високої моралі – не мати здорового глузду. Із суспільного гемороя не зробиш національного героя. Ні українського, ні російського, ні єврейського, ні навіть папуаського... Та й видно, що у нової влади також проблеми з кадрами. Бо коли того, якого самі називають злодієм і невдахою, ставлять керувати освітою, значить або вирішили "кувати кадри" злодіїв, або ж – наказ із "центру": "Внєдрять єту злокачественную опухоль в духовноє тєло..."

Отже, "єдина, як ніколи" "стабілізує суспільство". Прискореними темпами. Мають навички й досвід. Ще вчора вони будували комунізм, тюрми, концтабори. Сьогодні "розбудовують" "нєзавісімую страну"... Їм муляє сама назва Україна, дратує її мова, плутається під ногами її народ. Їм потрібна територія України, її природа, багатства ще недокрадених надр... Тому вони за "нову" Україну. Звісно, без української душі і без... українця. Хохли нехай представляють "корєнноє насєлєніє", вірно служать усім "новим" "стабілізаторам", задовольняються об'їдками з їхнього столу і тішаться, що їм дозволили прибирати їхні кльозети.

Отже, "маленький українче", якщо ти ще українець – думай...

На території величезного Австралійського континенту зосталися лічені одиниці аборигенів. Колоніальна Британська система закидала на цей континент карних злочинців. І не обмежувала їх у злочинах проти корінного населення. Людей відстрілювали частіше, ніж звірів. Бо звір – істота бродяча. А людина володіла якимсь клаптиком землі...

Тепер нащадки карних злочинців – поважні й шановані в Австралії люди – мільярдери, мільйонери. Чи сняться їм вряди-годи картини дикого свавілля їхніх предків? Чи стукає у їхні скроні невинна кров, пролита їхніми батьками й дідами? Може, ще не всім стукає. Але в якомусь поколінні вона обов'язково заговорить...

Сучасна ситуація в Україні перегукується якимось чином з тією давньою Австралійською... Ще живе і ще діє найпотужніший винищувач українського народу упродовж багатьох століть – московитський імперський сатрап. Ще живуть в Україні підлі й ниці абориґенчики, які готові лизати п'яти будь-якому загарбникові. Ще живуть по світу пасивні спостерігачі...

Вже відійшли у володіння чужинецького "власника" й свого гнидавого прислужника незліченні масиви нив і лісів України. Вже гайдуки новоспечених князьків не допускають тебе, "маленький українче", до берега річки, на якій ти виріс. Вже на території України пустують десятки тисяч помешкань, скуплені "гражданамі" казна-яких країн – від Росії до Ізраїлю включно, – чекаючи нових господарів, а твої діти не мають даху над головою. Вже з тобою поводяться, як із власною худобою, а ти ще ніяк не можеш набратися людської гідності, аби сказати в очі злодієві, що він – злодій, бандитові, що він – бандит, хамові – що він хам.

Мене не дивує, коли наш північний сусід, який народився принаймні на 400 років пізніше за нас, величає себе нашим "старшим братом". Аби на правах "родича" розпоряджатися в нашому домі. Не дивує, як поводиться його "п'ята колона" у ніби-то нашій Верховній Раді. Не дивує навіть, що та Верховна Рада України голосує проти закону, який мав би захистити честь і гідність українського народу. Не дивує. Бо принаймні для левової частки отих бігачів від кнопки до кнопки поняття "український народ" взагалі не існує. Дивує сам український народ. Який все терпить, терпить, терпить... Чи не для раба придумано оте вічно-заспокійливе: "Хто терпен, той спасен"?.. Рабське терпіння не приносить спасіння...

Замість постскриптуму

Критикувати чиновника, який вже позоставив своє чиновне сідало, аморально. Та коли новоспечені чинодрали витоптують душу твого народу, витирають брудні ноги об його святині – мовчати не лише аморально, а й злочинно. Тим більше, що на зустрічі із журналістами "Гарант Конституції" гарантував свободу слова. Тим більше, що розумна Ганна Ґерман казала, що правди не любить лише влада дурна... А, на жаль, ті, хто вчора ганьбили попереднього Президента, який оточив себе "любими друзями", сьогодні набрали команду не так за показниками дружньої любості, як за наявністю українофобства. І вірнопідданства "старшому родичеві". На цій платформі дійшли єдності навіть такі непримиренні вороги, як вічні "пролетарії" – "червоні щурі" і вічні "кровососи" – "жірниє коти"...

Отже, думай, українче, якщо ти не "пролєтарій умом"... Думай...

7 червня 2010 р.
Хутір

Закінчення. Початок у минулому числі.

Господи праведний, Ви чи не єдиний свідок на цій грішній землі, який може підтвердити, що ніхто так не чекав приїзду Московського патріарха Кіріла в Україну, як я, заблудша вівця, як мене, глибоко віруючого мирянина, називає святійший.

Я сьогодні цілую траву і їм пом'яті квіти з-під автомобілів "Бентлі" та "Мерседес" любого моєму віруючому серцю патріарха, на яких їздить наш святий отець на нашій не менш святій землі і постійно підкреслює про загрозу Сатани, який чи яка (бо я того Сатани ніколи не бачив, як патріарха Кіріла, в очі і не знаю, який у нього чи в неї стать), він чи вона постійно спокушає нас усілякими земними благами, коли Господь Бог закликає бути скромним і до неможливості скромним і запевняє кожного з нас, мирян, що не в грошах щастя і навіть не в золотих годинниках, нехай вони будуть хоч з білого золота з діамантами.

ПРОСТО ЖАРТ

Я сьогодні, як ніхто з віруючих, омиваю сльозьми радощів і свого персонального щастя його золотий годинник з чистого, а отже, з небесного, білого золота і постійно, за першої можливості й нагоди, цілую ручку дорогого московського патріарха Кіріла, в миру Владіміра Гундяєва, колишнього працівника КДБ, щоб хоч зблизька подивитися на той дорогущий годинник, про який так часто пише уся всеукраїнская преса, і розповісти своїм ближнім по-московському патріархату.

Я зранку до вечора і навіть у ві сні постійно молюся не тільки йому, моєму дорогому Московському патріарху в московській митрополії України, я денно і нощно молюся і за нього. Аби ж, нарешті, мрія депутата Держдуми Росії Євгена Федорова і екс-віце-прем'єра України Володимира Семиноженка отримала царське благословення поки що президента Віктора Януковича і патріарха Кіріла, щоб ми таки знову збудували усі разом отой "русскій мір".

Я постійно молюся, щоб здійснилася їхня спільна мрія, а я особисто хоч років десять-двадцять мав українське громадянство і дожив до похилого віку, а як вдасться, то й до пенсії. Щоб при наступній побудові нового "русского міра" мене, бідного українського холопа, його величності Путіна–Медведєва, як за батька Сталіна, не потягли кудись в "русскій мір", щоб я добровільно приєднував до "русской" землі ще якусь країну чи, не доведи Господи, завойовував чи то Китай разом з Манжурією і Тібетом.

Я досі мрію, щоб Київ знову став городом усіх городов русскіх і після третього Пришестя патріарха Кіріла уся наша імперія стала Київською Руссю, а Україна – Малоросією. А наш дорогий і любимий усіма московськими владиками Віктор Фйодоровіч став найбільшим губернатором найбільшої губернії нашої Московської імперії, яка після його чергового візиту вже б називалася "Третім Римом", і щоб "Четвертому ніколи не бувати", а всі ми, українці й білоруси разом з молдаванами, збудували могутній "русскій мір" і щоб ми в тому міру стали холопами його величності імператора Путіна Другого і Медвєдєва Першого.

Я проклинаю сьогодні той день і ту ніч, цілуючи черевики патріарха Кіріла з крокодилячої шкіри за 40 тисяч євро, коли в обіймах братів Орлових та проклята нами Катерина Друга відмовилася від назви "Імперія Київська Русь" і від столиці в Києві та заявила Потьомкіну після безсонної трудової ночі, що ніколи не перенесе столицю із Неви до Дніпра, бо вона добре знає наш бунтівний народ і боїться, що імперія розпадеться, якщо розташувати столицю імперії на березі річки, до середини якої тільки рідкісна птиця може долетіти.

Я ще дуже часто молюся, щоб Віктор Федорович цього разу і сам став ніби патріархом над московським патріархом Кірілом, благословив його на українське громадянство. Бо я, вірний московській церкві і Кремлю український малорос, як мене тут, у центрі, обзивають, а на Заході – москалем, і сам мрію про таке громадянство. Мені ось-ось виповниться 18 років.

Закінчення на 8-й стор.

ІМПЕРСЬКОМУ СИНДРОМУ – ЗАСЬ!

ВЛАДА "ГАЗУВАЛА", ПІП КИРИЛО ПЛЮНДРУВАВ

Микола СИМЧИЧ,
чл.НСПУ і НСЖУ,
ліквідатор аварії на ЧАЕС
1-ї категорії

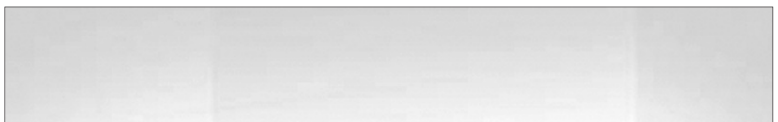

ГАЗ І КОРУПЦІЯ – ІДЕОЛОГІЯ ВЛАДЦІВ?

Мітинг протесту, проведений 27 липня 2010 року під стінами Івано-Франківської ОДА націоналістичним громадсько-політичним об'єднанням "Національний вибір" та обласною організацією інвалідів-чорнобильців "Спілка Чорнобиль", був присвячений двом наболілим питанням: підвищенню ціни на газ та приїзду в Україну московського патріарха Кіріла.

Ведучий мітингу координатор "Національного вибору", керівник обласного Центру національного відродження ім.Степана Бандери Богдан Юращук наголосив у вступному слові, що сьогодні в Україні втілюється план духовного і фізичного знищення української нації. На підтвердження тези про те, що дії сьогоднішньої влади в Україні на чолі з президентом Януковичем є антиукраїнськими, антинародними і антиконституційними, на мітингу прозвучало багато аргументів. Серед іншого: антиконституційні харківські угоди з Москвою про базування на території позаблокової України Чорноморського флоту Росії до 2042 року; відмова від НАТО як єдиного надійного гаранта державної і територіальної цілісності України і підвищення рівня життя народу до європейських стандартів; спроби об'єднати стратегічні українські підприємства з російськими; облудні запевнення про начебто зменшення ціни на російський газ, які завершились за позовом Росії Стокгольмським судовим процесом, за рішенням якого тепер Україна змушена сплатити понад 5 мільярдів доларів за уже сплачений газ і, як наслідок капітулянтської політики теперішньої влади, – підвищення для населення ціни на газ на 50%, тобто перекладання на плечі народу всього тягара угодовських щодо Москви і антиукраїнських дій влади; ліквідація всієї конституційної системи – вибори. До цього гіркого переліку антидержавних і антинародних дій влади додаються ще й лютий наступ на державну мову під відверто антиконституційним "фіговим листком" т.зв. "регіональних мов", і наступ на свободу слова, на свободу мітингів і зібрань, які вже стали нормою життя громадян України впродовж майже 20-річної державної незалежності.

Аналізуючи питання підвищення ціни на газ для населення, виступаючі наголошували, що в Україні видобувається близько 19 мільярдів кубів газу на рік. Населення споживає близько 18 мільярдів кубічних метрів газу на рік. Тож на мітингу прозвучало запитання: в чиїх інтересах діє теперішня влада, буцімто обрана українцями на минулих президентських і парламентських виборах, якщо вона збільшує ціну на газ для населення? Влада обирається для народу, а не народ для влади. А у нас виходить навпаки. Влада декларує курс на боротьбу з бідністю і приймає рішення, яке приведе народ до повного зубожіння. Аналіз дій влади привів виступаючих до висновку, що така влада повинна якнайшвидше передати важелі керування державою професіоналам і патріотам, здатним вивести Україну з економічної і політичної кризи, захистити територіальну цілісність і суверенітет України.

Мал. із сайту puliny.at.ua

Як заступник Голови обласної "Спілки Чорнобиль", ліквідатор аварії на ЧАЕС першої категорії (тобто інвалід) автор цих рядків розповів у своєму виступі про те, що до Дня Перемоги 58-ми інвалідам-чорнобильцям Прикарпаття обласний Пенсійний Фонд урізав пенсії в чотири рази, що чиновники всіх рівнів влади, до яких ми зверталась, аби повернули нам наші законні пенсії, не допомогли нам, і тепер ми знову змушені "ходити по муках", тобто по судах, про те, що дехто з наших побратимів не витримує цієї наруги і "беспредела" – є летальні випадки і була спроба одного батька чотирьох дітей повіситись прямо в приміщенні міського пенсійного фонду.

ПОКАЙТЕСЬ, ГРІШНИКИ!

Щодо приїзду в Україну московського попа Кирила, то виступаючі на мітингу з обуренням осудили спроби останнього загребти всіх мирян України під брудну рясу московського колонізуючого патріархату, який ігнорує всі діючі (за винятком УПЦ РП) конфесії в Україні. Виступаючі визнали провокативними і ворожими візити Кирила і його дії. Називаючи розкольниками багатомільйонні конфесії Українських Церков, утворених тоді, коли Росії ще не було, і закликаючи українців покаятись, московський піп фактично втрутився у внутрішні справи нашого суспільства і зазіхнув на наш державний суверенітет. За що нам, українцям, каятись перед московським попом і в його особі перед московським патріархатом? Чи не за те, що під час голодомору в Україні московський патріархат навіть не заїкнувся на захист знищуваних тодішнім сталінським режимом українців і наших історичних святинь, як от, приміром, Десятинна Церква, Михайлівський Золотоверхий Собор і тисячі інших культових історичних святинь не лише в Києві, а в усій Україні? Та й Київська Софія була б зірвана сталінськими опричниками (під її стіни вже був закладений динаміт), якби не французькі письменники-гуманісти Анрі Барбюс і Ромен Ролан, котрі дипломатично і мужньо переконали Сталіна, що французький народ не зрозуміє, чому в Києві руйнують храм, збудований батьком королеви Франції Анни... І Сталін зважив на їхні аргументи. На захист українського народу від голодомору і українських святинь, від руйнувань большевицьким атеїзмом лунав тоді молитовний голос із Ватикану, але 2001 року під час візиту в Україну Папи Римського Івана-Павла Другого, який, до речі, вільно володів українською мовою (мати українка) і звертався до українців нашою державною мовою, і дав своє пасторське благословення на створення в Україні Єдиної Помісної Церкви, навіть не пустили на поріг Київської Софії, а змусили молитись за Україну під риштованнями посеред поля на околицях Києва. А де був Російський Патріархат в часи сталінського голодомору в Україні? Чому тоді російські попи не приїздили правити молебні в Київській Софії? Бо фактично перебували на службі у режиму, який за їхню вірнопідданську службу нагородив їх (Московський патріархат) фіктивним, бо з примусу влади, т.зв. "Львівським собором" 1946 року, на якому було зруйновано (як твердять історики академік А.Жуковський та О.Субтельний у книзі "Нарис історії України", Львів, 1992 р.) "за директивами партійних органів і Російської Православної Церкви..., нехтуючи навіть видимість церковної канонічності" майже чотирьохсотлітню Українську Греко-Католицьку Церкву. Українських католицьких владик на чолі з митрополитом Йосипом Сліпим було ув'язнено. Аналогічне знищення окупаційним сталінським режимом Греко-Католицької Церкви відбулось і на Закарпатті 1949 року, і 1950 р. під тиском радянських чинників – на Пряшівщині. Тисячі греко-католицьких священиків фізично знищено і заслано до Сибіру. Опустілі Греко-Католицькі храми і церкви режим передав як нагороду за співпрацю Російській Православній Церкві. Ще й по сьогодні найбільша святиня греко-католиків Почаївська Лавра перебуває в руках загарбників – Російської Православної Церкви.

Можливо, і наші біди, і негаразди від того, що наші історичні святині окуповані чужинцями. І за цю наругу над нашою вірою, нашими святинями на наших одвічних, Богом даних землях ми ще й повинні каятись перед загарбниками? Це ви покайтесь перед українським народом за те, що співпрацювали з большевицьким режимом в часи геноциду над українським народом, за окупацію українських святинь, за одурманення українських мирян і намагання робити бізнес на їхній простодушності і довірливості, за намагання розколоти український народ і знищити Українські Церкви, не допустити створення в Україні Єдиної Помісної Української Церкви. Покайтесь, грішники, – Бог бачить і народ починає розуміти, що ви прийшли не допомагати, а плюндрувати Україну, що ви – вовки в овечій шкурі. Такі думки і заклики пролунали на протестному мітингу в Івано-Франківську.

"СВОЇ ОКУПАНТИ"

У двох резолюціях мітингу, які були прийняті одноголосно, зокрема наголошено:

– Діючий в Україні режим є реакційним, антиукраїнським і антинародним.

– Позиція уряду щодо збільшення ціни на газ для населення на 50% є не що інше, як удар по збіднілих верствах населення, що призведе до подальшого його зубожіння і чергової хвилі еміграції; геноцид народу продовжують уже "свої окупанти".

– Вимагаємо від ОДА не підтримувати політику уряду на підвищення ціни на газ для населення і повернути інвалідам-чорнобильцям відібрані у них законні, відвойовані в судах пенсії.

– Висловлюємо глибоке обурення: діями влади, яка забороняє протести проти Московського Патріарха Кирила; діями Московського Патріархату та окремих її вірян, які посилюють тиск на всі інші конфесії, зокрема на УПЦ Київського Патріархату, Українську Греко-Католицьку Церкву, застосовують грубу силу та навіть залякування; позицією Московського патріархату, який намагається Святу Київську Лавру перетворити у приватну власність іншої держави, ігноруючи при цьому навіть інтереси хворих людей.

– Ставимо вимогу перед світовою християнською громадськістю підтримати Українські Православні та Греко-Католицькі конфесії, які репрезентують інтереси Українського народу і Української держави та виявляють істинно християнську, братолюбну позицію.

У виступах і в проведенні мітингу взяли активну участь депутат обласної ради, голова обласної ОУН З.Остап'як, представники КУН, УНА-УНСО, "Тризуба ім.Степана Бандери" та інших організацій.

Завершився мітинг гучним співом гімну "Ще не вмерла Україна".

м. Івано-Франківськ

ОЧИМА ПИСЬМЕННИКА

Іван АНДРУСЯК: "ЯКЩО УКРАЇНА – "РУССКІЙ МІР", ТО МЕНЕ – НЕ ІСНУЄ!"

Критика вважає Івана Андрусяка одним із чільних поетів покоління дев'ятдесятників. Він увійшов у літературу як учасник літературного угруповання "Нова дегенерація". Сьогодні Іван Михайлович відповідає на гострі запитання, пов'язані з останніми політичними подіями в Україні.

– Десять днів в Україні перебував Патріарх Московський і всієї Руси Кирило. Проте чимало спостерігачів, як і торік, назвали його візит не пастирським, а політичним. Іване Михайловичу, як Ви оцінюєте активність Московського Патріарха в Україні?

– Ну який же це патріарх?! Це олігарх-кадебіст на посаді імперського міністра пропаганди. Там і близько не йдеться про такі "дурниці", як віра, душа, пастирське служіння, любов, добро чи принаймні повага до ближнього...

Я "про себе" на ці "пастирські" візити та інші подібні капості реагую доволі жорстко – іноді й такими словами, яких не годиться вживати на письмі. Звісно, мій духівник каже, що так не можна, що християнин мусить бути терпенним і мудрим – і він, безперечно, має рацію. Але я людина слабка і мені тяжко бути терпенним, чуючи про "русскій мір" та інші знущання. Адже якщо Україна – "русскій мір", то це означає, що моєї культури, моєї родини, всього, що я люблю й чим живу, та, зрештою, й мене самого – не існує! Але ж насправді я все ще є, і є мільйони таких людей, як я, які в "русскій мір" ніяк не вписуються і ніколи не впишуться – то що ж тоді з нами всіма робити? Розстріляти чи організувати новий голодомор? Кремль має великий досвід і одного, й іншого...

Одне слово, пастир таких ідей висловлювати не може. Такі ідеї може висловлювати хіба божевільний або мерзотник. Прямих попередників Кіріла у висловлюванні такого штибу ідей звали, як відомо, Гітлер і Сталін. Хтось вважає їх божевільними, хтось – мерзотниками, проте, здається, всі притомні люди сходяться на тому, що це були страшні злочинці перед Богом і людьми.

– На зустрічі з одеситами в Національному академічному театрі опери і балету Патріарх Кирило затаврував націоналізм і вчергове закликав українців до загальнослов'янської єдності. Хіба про це має говорити пастир?

– Кіріл затаврував націоналізм – це так само, якби Кіріл натовк сам собі пику! Адже це російський націоналіст щонайгіршого – шовіністичного штибу.

Спробуймо бодай трішечки помислити логічно. Якщо, згідно з Кірілом, націоналізм – це погано, то ця теза мусить стосуватися будь-якого націоналізму. Але якщо російський – "благодать", а український – погано, то це характеризує не націоналізм, а самого Кіріла.

– На Ваш погляд, чи не втратила Україна остаточно шанс на створення єдиної помісної православної церкви? Здається, така інституція могла б неабияк прислужитися утвердженню незалежної України.

– Віра – це дуже інтимна, глибоко особистісна річ, яка жодним чином не залежить від політики, навіть церковної. Тому доки є ми, українці-християни, які вірять у Бога й люблять Україну, доти існує й наша церква – принаймні в наших душах. Це найголовніше. Якщо буде віра, то рано чи пізно буде й формальний статус церкви. Зрештою, всі оці путіни-януковичі-кіріли-табачніки-каленіченки-та-іже-з-ними не вічні. Рано чи пізно людям урветься терпець, і люди всіх їх винесуть туди, де їм місце. Дуже б хотілося лише, щоб не вперед ногами виносили...

– Перший національний канал упродовж трьох із половиною годин транслював освячення Патріархом Кирилом відновленого Спасо-Преображенського собору в Одесі. Протягом останніх місяців на цьому телеканалі стало набагато менше передач, що ведуться державною мовою. У такий спосіб ми втрачаємо лише інформаційний простір чи, може, й підвалини незалежності?

– Що собі вибрали – те маємо. Бачили очі, що купували – їжте, хоч повилазьте...

– Нинішня влада пробачила меру Москви Ю.Лужкову гучні антиукраїнські висловлювання, хоча той від своїх слів про необхідність повернути Крим до складу Росії не відмовився. Чи не занадто ми толерантні до тих, хто не поважає нашу незалежність?

– Від "цих" чогось іншого годі було й чекати. Це ж не українська влада, а відверто окупаційний режим. Вони цього не лише не приховують – вони цим пишаються!

Мене наразі більше турбує те, що в нас немає жодної адекватної політичної сили чи громадянської інституції, яка могла б цьому окупаційному режимові протистояти, з позицією якої він мусив би рахуватися.

Те, що письменники чи інші митці висловлюють свою позицію – це нормально, це правильно, так і має бути. Але ж не справа письменників – керувати державою! Це справа політиків, а в нас є своя робота, не менш важлива! Однак політиків, на яких можна було б покластися, яким можна було б довіритися в цій непростій ситуації, я, на жаль, наразі не бачу...

"Шукаймо політика!" – це для нас нині має бути найважливіше гасло!

Розмовляла
Оксана АНДРІЯШИК

ГУМОР-АНТИОКУПАНТ

ПРОСТО ЖАРТ

Завтра-післязавтра (я певний) знову десь у нашій імперії вибухне якась чергова русская війна, якщо так поспішно до нас в Україну, втрете за рік, примчав на "Бентлі" чи "Мерседесі" святійший. А якщо вже патріарх Московський і його тезка Владімір Путін затіяли будівництво "русского міра", то десь таки незабаром вибухне війна: чи то з кабардинцями, чи то з татарами, чи то з калмиками, чи то з дагестанцями, чи з абхазцями, і мене таки пошлють у ту гарячу точку захищати інтереси "родіни", і я тієї омріяної мною пенсії, як рідних дітей, не дочекаюся.

Я мрію хоча б трохи пожити в Україні. Хай її навіть, як в Одесі на плакатах пишуть, називають Малоросією, аби я тільки мав українське громадянство, про що мріє і Московський патріарх Кіріл (видно, також боїться війни), а я покажу тоді свій синій паспорт з золотим тризубом у військкоматі Москви чи Самари і скажу їм, що я ще громадянин Малоросії. Мені сам Янукович надав таке громадянство разом з Московським патріархом Кірілом ще до початку будівництва "вєлікого русского міра" на нашій, українській, території.

Я запитав одного свого знайомого архієпископа у Києво-Печерській лаврі: для чого громадянину РФ господіну Ве. Гундяєву потрібне українське громадянство?

Архієпископ мені пояснив дуже просто:

– Про всяк випадок. Наш патріарх, якщо раптом й справді вступить у дію будівництво нового "русского міра", за який він нібито сьогодні й сам агітує, може запахнути порохом. А владика в миру за сумісництвом крупний бізнесмен. Можна сказати, олігарх, і він дуже любить запах не пороху, а тютюнового диму. Особливо тоді, коли той дим стоїть аж до святого неба коромислом на його тютюнових фабриках.

Я на цьому закінчуватиму, брати мої миряни по московському патріархату, свої сумбурні думки і роздуми. Але наостанок все ж хочу сказати, що я не проти "русского міра", але не з молдаванами і гагаузами. Чи, скажімо, з поляками і фінами, як це було до 1917 року. Я мирний вірянин. Війн, як і революцій, не люблю, і мені той "русскій мір" до одного місця, бо я твердо знаю, що "русскій мір" завжди закінчується або об'єднанням світового пролетаріату, або дружбою між соціалістами, як це було 1939 р. між соціалістом-інтернаціоналістом Сталіним і націонал-соціалістом Гітлером. А мені це повторення ні до чого. Якщо вже мені, малоросу, як мене називають тут свідомі з Київського патріархату, і доведеться з кимось воювати, то я готовий, як більшість українців – зі своїми жінками. Українською мовою – це означає дружинами. З розповідей одружених я знаю, що ці бої переважно місцевого значення і за демаркацію кордонів кухні вони рідко виходять, бо уже під вечір, у спальні, йде або повна капітуляція, або підписання мирної угоди між обома сторонами... І, як правило, до наступного ранку.

Іван МОСЬПАН
із Боршагівки

Закінчення. Початок на 6-й стор.

ВІСТІ З ГРУШЕВСЬКОГО

Субсидії для імущих

пропонує передбачити поправками до бюджету коаліціянт О.Х. Хитромудрий. "Хіба економічна криза, інфляція не ударили й по власниках дорогих авт, яхт, персональних літаків, гвинтокрилів, вілл, котеджів? Чим народний обранець, урядовець гірший від учителя, лікаря, інженера, доярки чи шахтаря? Перед законом усі мають бути рівними!" – заявив на прес-конференції донеччанин.

Вогнище хвороби rudimentum moralis

(рештки совісті – з латини) виявили медики Феофанії у кількох депутатів ВР. Ознаки захворювання – легке почервоніння щік при отриманні матеріальної допомоги на соціальну незахищеність, закордонні відпочинки тощо. Вітчизняні лікарі обіцяють невдовзі упоратися із незаразною хворобою.

Сенсаційна знахідка міністра.

Навідуючи архіви, один із міністрів уряду виявив унікальний манускрипт, де стверджується: Київ у V тис. до н.е. заснував вождь племені небельмесів, що мешкало у верхів'ях Оки та Волги Небельмес Андрофагський. Державний діяч пропонує внести відповідні правки до спільних підручників історії.

Мал. О.Монастирського

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9